

Голові Вищої кваліфікаційної
комісії суддів України
Козьякову С.Ю.

кандидата на посаду судді
Касаційного адміністративного
суду у складі Верховного Суду
Пасічник Світлани Сергіївни

Шановний Сергію Юрієвичу!

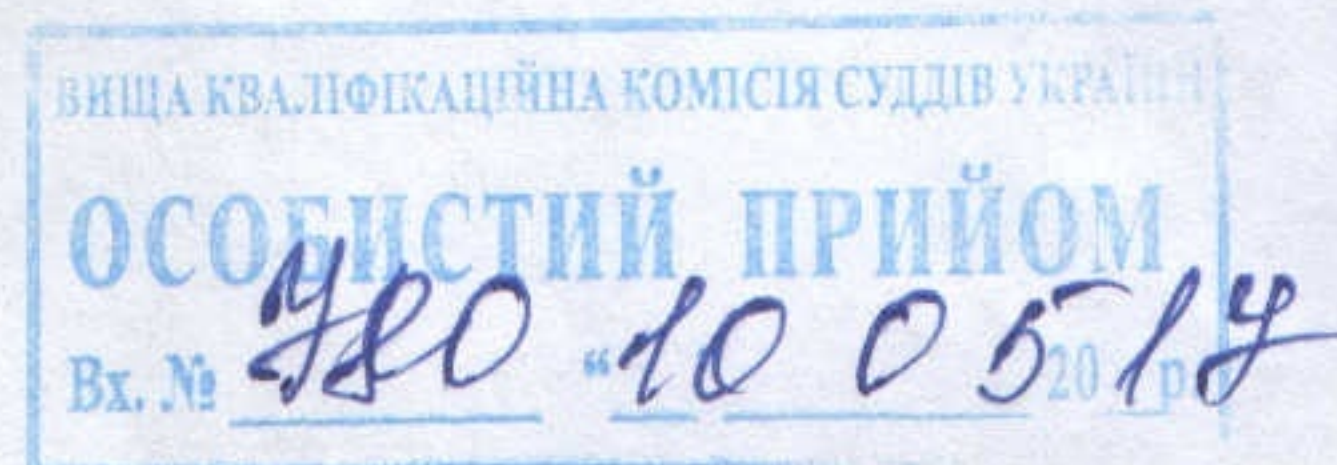
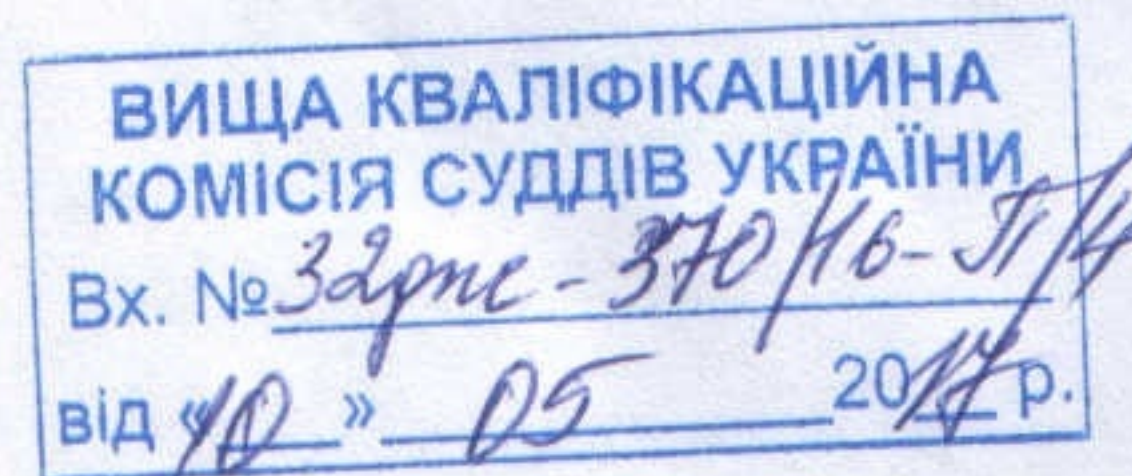
11 травня 2017 року відбудеться засідання колегії Комісії щодо розгляду питання про проведення співбесіди за результатами дослідження досьє в рамках процедури конкурсу на зайняття вакантної посади судді.

Стосовно викладеної у висновку про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Пасічник Світлани Сергіївни критеріям доброчесності та професійної етики, затвердженому Громадською радою доброчесності 27.04.2017р., інформації надаю свої пояснення.

Додаток: чотири письмових пояснення (для кожного члена колегії Комісії).

З повагою

С.С.Пасічник

Голові Вищої кваліфікаційної
комісії суддів України

Козьякову С.Ю.

кандидата на посаду судді
Касаційного адміністративного
суду у складі Верховного Суду
Пасічник Світлани Сергіївни

Шановний Сергію Юрієвичу!

Стосовно викладеної у висновку про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Пасічник Світлани Сергіївни критеріям доброчесності та професійної етики, затвердженому Громадською радою доброчесності 27.04.2017р., інформації щодо допущення мною (у складі колегиї суддів: Пасічник С.С., Головчук С.В., Черпак Ю.К) при постановленні за наслідками розгляду касаційної скарги Громадської організації "Інсайт" на постанову Окружного адміністративного суду міста Києва від 07 грудня 2012 року та ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 28 березня 2013 року у справі за позовом Київської міської державної адміністрації до Громадської організації "Інсайт", третя особа - Головне управління Міністерства внутрішніх справ України в м.Києві про обмеження права на мирні зібрання, ухвали від 07.11.2013р. (К/800/27020/13), порушення критеріїв доброчесності і професійної етики, про що, на думку Ради, свідчить посилання в ухвалі на Указ Президії Верховної Ради СРСР "Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР" від 28.07.1988р. №9306-XI, зазначаю наступне.

Так, дійсно, суд першої інстанції, приймаючи постанову (що була залишена без змін судом апеляційної інстанції), вирішив: встановити обмеження права на мирні зібрання (пікетування, пішої ходи, демонстрацій, мітингів, зборів, інше) шляхом заборони Громадській організації "Інсайт" (голова -) та іншим суб'єктам, які реалізують право на мирні зібрання, 08.12.2012р. у м.Києві по вулиці Хрещатик та Майдані Незалежності.

Разом з тим, як повідомляла голова Громадської організації "Інсайт", звертаючись 05.12.2012р. до голови Київської міської державної адміністрації з повідомленням про проведення 08.12.2012р. з 13:00 до 16:00 публічної акції (ходи) з приблизною кількістю учасників - 200 осіб від метро Хрещатик (вихід до вулиці Хрещатик) до Майдану Незалежності, під час мітингу буде використовуватись звукопідсилювальна (включаючи мегафони з функцією сирени) та відеотехніка, транспаранти, плакати та інша символіка, крім символіки політичних партій, а також просила забезпечити

посилену охорону заходу у зв'язку з можливими провокаційними діями з боку консервативно налаштованих громадян та ініціатив.

При цьому, за розпорядженням голови виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) від 15.11.2012р. №2025 “Про проведення заходу “Новорічно-різдвяне селище в м.Києві на Майдані Незалежності та вул.Хрещатик від Бессарабської площі до вул.Архітектора Городецького” щоденно з 11:00 год. до 22:00 у період з 08.12.2012р. по 19.01.2013р. проводився захід “Новорічно-різдвяне селище на Майдані Незалежності та вул.Хрещатик від Бессарабської площі до вул.Архітектора Городецького”, а 31.12.2012р. та 1, 6, 7 і 19.01.2013р. – (до закінчення загальноміських святкових заходів) – на Майдані Незалежності та вул.Хрещатик.

Також, з 14.11.2012р. за погодженням Київської міської державної адміністрації на Майдані Незалежності та вул.Хрещатик створено ярмаркове містечко Української Православної Церкви у рамках проведення із 16.11.2012р. по 13.01.2013р. III Благодійного різдвяного ярмарку “Від Миколая до Різдва”, а з 15.11.2012р. проводився монтаж головної новорічної ялинки.

Тобто, в період з середини листопада 2012 року і до середини січня 2013 року центральна частина міста Києва (від станції метро Хрещатик до Майдану Незалежності) була місцем значного скупчення людей (серед яких багато дітей), тоді як організатор акції (багатолюдної ходи) передбачала застосування під час його проведення відеотехніки, транспарантів, плакатів та іншої символіки, а також допускала провокаційні дії (тобто, потенційну небезпеку) з боку консервативно налаштованих громадян та ініціатив, в зв'язку з чим просила забезпечити посилену охорону заходу.

При постановленні ухвали від 07.11.2013р. визначальними для суду касаційної інстанції (як і судів попередніх інстанцій) були положення ст.11 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод, ст.39 Конституції України, Закону України «Про основи національної безпеки України», рішення Конституційного Суду України від 19.04.2001р. №4рп/2001 (справа №1-30/2001 щодо завчасного сповіщення про масові зібрання) та досягнення справедливого балансу між прагненням громадської організації реалізувати надане їй право на мирне зібрання (що є одним із засобів відстоювання прав, свобод та інтересів у демократичному суспільстві, гарантується та захищається державою, яка зобов'язана забезпечити його ефективну реалізацію) й обов'язком суду сприяти забезпеченню громадської безпеки при проведенні масових заходів і недопущенню порушень прав та свобод інших людей, оцінювати реальність небезпеки заворушень чи злочинів, загрозу здоров'ю населення (з огляду на характер, мету, зміст запланованого зібрання, а також загальний досвід проведення аналогічних заходів), а не Указ Президії Верховної Ради СРСР “Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР” від 28.07.1988р. №9306-XI.

Водночас, цей Указ (питання застосування якого, з огляду на відсутність спеціального закону, який регулював би суспільні відносини у сфері мирних зібрань, тривалий час було дискусійним) визнаний таким, що не відповідає Конституції України, рішенням Конституційного Суду України (№6-рп/2016) лише 08.09.2016р.

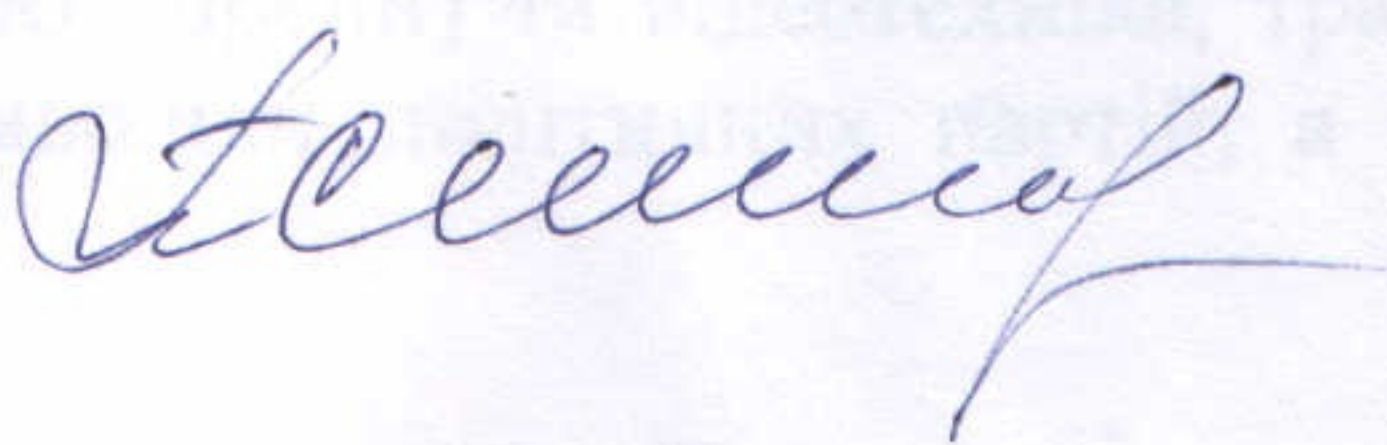
Що ж до рішення Європейського суду з прав людини у справі «Веренцов проти України» від 11.04.2013р., що набуло статусу остаточного 11.07.2013р., в якому зазначено про те, що положення Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.07.1988р. №9306-XI «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР» не є загальноприйнятними в якості належної процедури проведення демонстрацій, то його офіційний переклад було оприлюднено в офіційному виданні «Офіційний вісник України» від 05.11.2013р. №83, що, в свою чергу, унеможливило своєчасне ознайомлення з його текстом й належне опрацювання останнього станом на 07.11.2013р.

Також, в розділі висновку «Додаткова інформація про кандидата» є посилання на те, що 23.11.2016р. я в складі колегії суддів постановляла ухвалу (К/9991/32939/12) про відхилення касаційної скарги виконавчого комітету Сімферопольської міської ради Автономної Республіки Крим на постанову Залізничного районного суду міста Сімферополя від 14.11.2011р. та ухвалу Севастопольського апеляційного адміністративного суду від 11.04.2012р. (якими частково задоволено позовну заяву і визнано незаконними та такими, що не відповідають правовим актам вищої юридичної сили, положення пункту 1 рішення виконавчого комітету Сімферопольської міської ради Автономної Республіки Крим №250 від 25.02.2011р. «Про організацію та проведення мирних зібрань у місті Сімферополі» в частині здійснення організації та проведення мирних зібрань, мітингів, походів та демонстрацій у місті Сімферополі у відповідності з додатком 1 до даного рішення; положення пункту 2 рішення; а також додатки 1, 2 до цього рішення), в якій містилось посилання на Указ Президії Верховної Ради СРСР від 28.07.1988р. №9306-XI «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР», що, на думку Громадської ради доброчесності, свідчить про його застосування після прийняття Європейським судом з прав людини рішення у справі «Веренцов проти України» від 11.04.2013р., Верховним Судом України - постанови від 03.03.2014р. №5-49кс13 та Конституційним Судом України - рішення №6-рп/2016 від 08.09.2016р.

Проте, таке твердження є помилковим, враховуючи, що при постановленні зазначеної ухвали посилання на Указ наводилось лише в контексті вказівки на нормативно-правовий акт, що використовувався саме органом місцевого самоврядування при прийнятті ним оскаржуваного в цій справі рішення, а отже він прямо не застосовувався судом при вирішенні спірних правовідносин.

Підсумовуючи свої пояснення, також наголошую на тому, що судові рішення не були предметом перегляду Верховним Судом України, є остаточними й не можуть ревізуватися та ставитися під сумнів (принцип правової визначеності, який передбачає повагу до принципу остаточності рішень суду, що є невід'ємною складовою принципу верховенства права).

З повагою,

С.С.Пасічник